

[Arbejdsministeren]

ter, at medlemmet skriftligt er blevet underrettet om kontingentrestancen.

Jeg har af Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen fået oplyst, at flere arbejdsløsheds-kasser efter udsendelsen af den lovhjemlede rykkerskrivelse inden betalingsfristens udløb endnu en gang mundtligt eller skriftligt erindrer medlemmet om restancen og risikoen for at blive slettet.

Denne praksis fra arbejdsløsheds-kassernes side er en ekstra service over for medlemmerne, og som hovedregel ændres der da heller ikke herved på den fastsatte frist.

Det er korrekt, at der i praksis er eksempler på sager, hvor betalingsfristen er blevet anset for udskudt, eller hvor en slettelse er blevet ophævet, idet medlemmet på grund af formuleringen eller formen på erindringsskrivelsen er blevet bibragt en berettiget forventning om, at betalingsfristen var udskudt og nu først løb fra modtagelsen af den nye skrivelse.

§ 78 i arbejdsløshedsforsikringsloven angiver en helt fast procedure, arbejdsløsheds-kasserne skal følge ved slettelse af medlemmer, der undlader at betale medlemsbidrag rettidigt. At arbejdsløsheds-kasserne i nogle tilfælde vælger at yde deres medlemmer en ekstra service ved mundtligt eller skriftligt at erindre om den tidligere fremsendte rykkerskrivelse, synes jeg kun er positivt. Det forhold, at kasserne i enkelte tilfælde har formuleret deres erindringsskrivelse på en måde, som kunne opfattes som en ny rykkerskrivelse med deraf følgende ny treugersfrist eller ophævelse af slettelsen, giver mig ikke anledning til at tage initiativ til ændring af procedurereglerne i § 78.

Spm. nr. S 418

Til *miljøministeren* (10/4 91) af:

Eva Fatum (S):

»Hvilke økonomiske midler vil man afsætte til erstatning, når eller hvis fiskerierhvervet berøres af det foreliggende Øresundsprojekt?«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 378 og svaret på det.

Svar (17/4 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg har indhentet følgende oplysninger i Trafikministeriet og Fiskeriministeriet, hvortil jeg kan henholde mig:

»§ 17, stk. 3 og stk. 4, i lov nr. 306 af 7. juni 1989 foreskriver en særlig procedure til behandling af spørgsmålet om erstatning til erhvervsfiskere, hvis indtjening vil blive berørt af foranstaltninger på fisketerritoriet, der vil være til hinder eller ulempe for det på stedet normalt udøvede erhvervsfiskeri.

Krav fra erhvervsfiskere i forbindelse med etableringen af den faste Øresundsforbindelse vil blive behandlet i henhold til den i ovennævnte lov beskrevne procedure. Dette indebærer, at sagerne kan henvises til et særligt nævsn, hvis der ikke kan opnås enighed om erstatning gennem forhandling med erhvervsfiskernes organisationer.

Det eventuelle fastsatte erstatningsbeløb skal afholdes af konsortiet, som skal stå for projektering, finansiering, bygning og drift af Øresundsforbindelsen.«

Spm. nr. S 420

Til *miljøministeren* (10/4 91) af:

Jacob Lindenskov (S):

»Vil ministeren drage omsorg for/henstille til Skov- og Naturstyrelsen, at anklagen rejst mod to færøske fiskere for i strid med Washingtonkonventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr at have medbragt et kvantum hvalkød og spæk frafaldes?«

Begrundelse

Det er helt afgørende nødvendigt, at anklagen mod de to færinger trækkes tilbage, idet anklagen fortrinvis motiveres med overtrædelse af Washingtonkonventionen om handel med produkter af truede dyrearter.

Det er pinligt og for Miljøministeriet beskæmmende at tale om grindehvalen som en truet dyreart. Det må være kommet ministeriet og dets styrelser til kundskab, at alle de mange seriøse videnskabelige undersøgelser, der er gennemført i løbet af de sidste 20 år, modbeviser enhver påstand om, at grindehvalen er truet af andet end den almindelige forurening af havene. Bestanden er tværtimod så stærk som nogen sinde og består af adskillige hundrede tusinde dyr.